

opusdei.org

Jedność i braterstwo

Wywiad z prałatem Opus Dei, księdzem Fernando Ocárizem, z okazji setnej rocznicy święceń kapłańskich świętego Josemaríi Escrivá. (Omnes)

28-03-2025

Ks. Prałat Ocáriz: „Św. Josemaría zrozumiał, co dla Kościoła oznacza bycie kapłanem: bycie współpracownikiem biskupa i sługą swoich braci”

Maria José Atienza

28 marca 1925 roku Josemaría Escrivá przyjął święcenia kapłańskie z rąk biskupa Miguela de los Santos Díaz Gómara w kościele Świętego Karola w Saragossie. Sto lat później w tym samym mieście odbył się niezwykle dzień, w którym upamiętniono ten fakt, a w szczególności podkreślono miłość założyciela Opus Dei do kapłaństwa służebnego.

Z tej okazji Omnes przeprowadził wywiad z obecnym Prałatem Opus Dei, księdzem Fernando Ocárizem, jednym z prelegentów w tym dniu i który miał okazję przebywać ze świętym Josemarią i być świadkiem jego głębokiej pobożności i troski o formację i życie kapłanów.

Teraz, gdy obchodzimy 100. rocznicę święceń kapłańskich świętego Josemarii, jak możemy opisać główne rysy życia

kapłańskiego założyciela Opus Dei?

– Błogosławiony Álvaro del Portillo, który przez wiele lat mieszkał ze świętym Josemarią, określił go w 1978 r. jako „księdza, który miał wszystko co najważniejsze na wyciągnięcie ręki”. Odkąd przyjął święcenia kapłańskie, chciał być księdzem i tylko księdzem, w 100% kapłanem. Dlatego pragnę podkreślić jego miłość do celebracji Mszy Świętej, jego nieustanną walkę o to, by oddać swoje liczne talenty na służbę wszystkim, oraz świadomość, że otrzymał dar duchowego ojcostwa, który nadał sens całemu jego życiu.

Święty Josemaría powiedział, że Dzieło przybyło, aby służyć Kościołowi tak, jak Kościół zechce, aby mu służono. Jakiej rady udzielił święty Josemaría kapłanom ze Stowarzyszenia

Kapłańskiego Świętego Krzyża, którzy prowadzą swoją pracę w tak wielu diecezjach na całym świecie?

– Święty Josemaría przygotowywał się z pieczołowitością do bycia dobrym kapłanem diecezjalnym, najpierw w seminarium w Logroño, a następnie w seminarium w Saragossie. Tam dowiedział się, co dla Kościoła oznacza bycie kapłanem: bycie współpracownikiem biskupa i sługą wszystkich jego braci.

Jego rada była bowiem taka, jaką Kościół zawsze dawał kapłanom: aby żyli w komunii ze swoim biskupem, która przejawia się w posłuszeństwie i gotowości do przyjęcia i wspierania jego wskazań pasterskich, aby pielęgnowali braterstwo i przyjaźń z pozostałymi kapłanami diecezji i aby byli wielkoduszni w służbie wszystkim wiernym, w szczególności poprzez ułatwianie im dostępu do sakramentów – niestrudzenie

podkreślał miłość do Eucharystii i sakramentu przebaczenia – oraz formację i towarzyszenie duchowe, których wszyscy potrzebujemy, aby być wiernymi naszemu powołaniu.

W jaki sposób kapłani inkardynowani do Prałatury Opus Dei pomagają Kościołowi powszechnemu?

Przede wszystkim poprzez wierność duchowi, którym Bóg obdarzył świętego Josemarię, a który Papieże uznali za autentyczny charyzmat dla dobra całego Kościoła. Dlatego głoszenie i pomaganie tym, którzy szukają świętości pośród świata, na sposób właściwy Opus Dei, to znaczy zachęcanie do intensywnego życia pobożnego, solidnej formacji i podkreślanie, że miejscem spotkania z Bogiem jest sytuacja osobista, w której się żyje, zazwyczaj praca i rodzina.

Wypełniając to zadanie, kapłani inkardynowani do Prałatury służą diecezjom, w których pracują, ponieważ wierni świeccy, którzy należą do Dzieła, lub po prostu ci, którzy korzystają z jego formacji, pozostają żywą częścią diecezji, do której należą. Ponadto, gdy okoliczności na to pozwalają, kapłani Opus Dei współpracują w diecezjalnej działalności duszpasterskiej, zawsze za pozwoleniem i w jedności ze wskazaniami biskupa.

Kapłani zawsze byli szczególnie ważni dla świętego Josemaríi, do tego stopnia, że myślał o opuszczeniu Dzieła, aby poświęcić się im. W jaki sposób święty Josemaría dostrzegł, że może pomóc księżom diecezjalnym?

– Święty Josemaría «zobaczył», że można być świętym pośród świata i w konsekwencji od początku zwracał

się do wszystkich ludzi, którzy ze względu na swój stan nie odcinali się od świata, w tym do księży diecezjalnych. Dzieło jest wybitnie świeckie, ponieważ jest powołane do nadawania życia chrześcijańskiego rzeczywistości doczesnej – zadaniu właściwemu świeckim, jak stwierdził Sobór Watykański II – oraz dlatego, że – podobnie jak w całym Kościele – większość jego członków to świeccy, ale jego przesłanie i jego duch pomagają każdemu, kto jest powołany do szukania świętości pośród świata; logicznie rzecz biorąc, dotyczy to również kapłanów diecezjalnych.

To, że święty Josemaría myślał o opuszczeniu Dzieła, aby poświęcić się im, jest zrozumiałe ze względu na trudności, jakie istniały w tamtym czasie (mówimy o końcu lat czterdziestych ubiegłego wieku) w znalezieniu sposobu na kanoniczną integrację ich z Opus Dei, nie

«zabierając ich z ich miejsca», to znaczy nie zabierając ich z ich diecezji, z ich własnych okoliczności życia. To jest to, co Pan dał mu dostrzec, że kapłani, którzy przyjęli tego ducha, muszą się w tym uświęcać.

Stowarzyszenie Kapłańskie Świętego Krzyża, pozostawiając nienaruszony status kapłana diecezjalnego, pozwala tym, którzy czują się powołani do poszukiwania świętości w swoim kapłaństwie z duchem i środkami, które Opus Dei oferuje wszystkim, środkami, które wytyczają subtelną drogę do utożsamienia się z Jezusem, na przyjaznej płaszczyźnie, w klimacie zrozumienia i serdeczności, który pomaga nie czuć się samotnym i pragnąć ofiarować, zwłaszcza innym kapłanom, tę bliskość i serdeczność, której wszyscy potrzebujemy.

Święty Josemaría mówił o „duszy kapłańskiej”, która ma być charakterystyczna dla każdego katolika. W jaki sposób my, świeccy, możemy dziś przejawiać tę kapłańską duszę?

– Jest to prawda o stanie kapłańskim całego Ludu Bożego, która jest pełna praktycznych konsekwencji. Święty Josemaría podkreślał przede wszystkim zbawczą wartość każdego działania chrześcijanina, ponieważ on sam jest członkiem mistycznego Ciała Chrystusa. Stąd uświęcająca wartość zwykłego życia i możliwość ofiarowania dla dobra Kościoła cierpień, tych małych i tych wielkich.

Oparł się również na prawdzie o powszechnego kapłaństwa wszystkich wiernych, aby podkreślić osobistą odpowiedzialność każdego w ewangelizacji i apostołstwie, co wypływa przede wszystkim z chrztu,

a nie z otrzymania jakiejś szczególnej misji kościelnej.

Są to nauki, które są aktualne dzisiaj i będą służyć wiecznie. «Dusza kapłańska» jest bardzo dobrze rozumiana w świetle nalegania Papieża Franciszka, by uciec od wszelkich form klerykalizmu i uznać rolę, jaka przypada wiernym świeckim w misji Kościoła.

Jak ksiądz prałat przeżył dni choroby papieża Franciszka i co podkreśliłyby ksiądz, ze swoich spotkań z papieżem?

– Oprócz memento podczas Mszy Świętej; Preces, które codziennie odmawiają wszyscy wierni Opus Dei w ramach naszego planu życia, każdego dnia prosimy Boga, aby papieża strzegł, zachował przy życiu, uczynił szczęśliwym na ziemi i chronił przed jego wrogami.

W tych dniach długiej hospitalizacji prośba ta stała się oczywiście bardziej intensywna. Papież prosi wszystkich o modlitwę za siebie.

Podczas spotkań, które z nim odbyłem, zawsze prosił o modlitwę za jego osobę, zwracając się przede mnie do całego Opus Dei. Ja również prosiłem go o modlitwę w intencji Dzieła i jestem pewien, że modląc się za cały Kościół, modli się za nas, także w tym momencie fizycznych niedomagań.

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/jednosc-i-braterstwo/>
(02-04-2025)